

БОГОЧОВЕШКОТО ЖИВЕЕНЕ

Пето съобщение

Богочовешкото живеене

Пасажи от Писанията: Лев. 1:3, 9; 6:8-13; Йн. 21:15-17;

1 Йн. 3:14; 5:1; 2:6; 4:17; Гал. 6:2-3; Римл. 8:2

I. Сърдечното желание на Бога е „реалността... в Исус“ (Еф. 4:21), действителното състояние на Богочовешкото живеене на Исус, описано в четирите Евангелия, да бъде умножено в многото части на Христовото Тяло чрез Духа на реалността, за да се превърне в реалността на Тялото Христово, върхът в Божията икономика (стих. 20-24):

- А. Четирите Евангелия показват образа на желания от Бога живот, калъпа на живота, който задоволява Бога и осъществява Неговата цел; Исус живя живот, в който Той вършеше всичко в Бога, с Бога и за Бога; Бог беше в Неговото живеене и Той беше едно с Бога; това е значението на израза *реалността е в Исус*; да научим Христос като реалността в Исус, означава да придобием формата на Христовия образец, да станем съобразни с образа на Христос—Римл. 8:28-29; Еф. 4:20-21.
- Б. Господ ни усъвършенства да бъдем Богочовеци, живеещи божествения живот чрез отричане от природния си начин на живот съгласно примера на Христос като първия Богочовек—Мт. 11:29а; 17:5б; 1 Петр. 2:21:
1. В живота Си на земята Той установи образец, разкрит в четирите Евангелия; след това Той беше разпънат и възкръсна, за да се превърне в животворящият Дух, за да влезе в нас и да стане наш живот; ние се учим от Него според Неговия пример, не чрез природния си живот, а чрез Него като наш живот във възкресението—1 Кор. 15:45б; Кол. 3:4.
 2. Нашият християнски живот е живот в Христос и животът на Христос в нас; ние сме в Христос, Който е калъпът, а Той е в нас като наш живот; по този начин ние учим Христос като реалността в Исус; тази реалност е реалността на Тялото Христово—1 Кор. 1:30; 2 Кор. 5:17; 12:2а; Кол. 1:27; Гал. 2:20; Римл. 8:10.
- В. Ако в любовта си към Господа се свързваме с Него и се молим на Него, ние автоматично Го живеем според калъпа, формата, образа, описан в Евангелията; по този начин ние се оформяме и ставаме съобразни с образа на този калъп—това означава да научим Христос—Мт. 11:29; Римл. 8:29.
- Г. Когато живеем в слетия дух, ние учим Христос съгласно реалността в Исус чрез Духа на реалността; ние се учим от него като наш образец, така че Неговата биография се превръща в наша история; живеенето

КОНСПЕКТИ ЗА ОБУЧЕНИЕТО

на Тялото Христово като новия човек трябва да бъде изцяло като живенето на Исус, разкрито в Евангелията—Гал. 6:17-18; Римл. 1:1, 9; Еф. 4:20-24; Фил. 2:5; Мт. 11:29; 1 Петр. 2:21.

- Д. Целта на Бога в изпращането на Господ Исус като човек беше Той да живее Богочовешки живот чрез божествения живот; когато се храним с Него, ние живеем поради Него и се превръщаме в един вселенски голям човек, който е изцяло като Него—един човек, живеещ Богочовешки живот чрез божествения живот—Плач. 3:22-24, 55-56; Откр. 2:4, 7; Йн. 6:57, 63; Ер. 15:16; Еф. 6:17-18; Пс. 119:15.

II. Единственият угоден на Бога живот е животът, който е повторение на живота, който Христос живя на земята; този живот преживява Христос в Неговите преживявания като всеизгарянето—Лев. 1:9; Йн. 8:29; 2 Кор. 5:9:

- А. Всеизгарянето типизира Христос, Който живееше живот изцяло за Бога и за Неговото задоволение; всеизгарянето също така типизира Христос като живота, който позволява на Божиите хора да живеят по този начин—Лев. 1:3; Чис. 28:2-3; Йн. 5:30; 6:38; 8:29; Евр. 10:5-10.
- Б. Думата, преведена като „всеизгаряне“, означава нещо, което се издига нагоре; това издигане обозначава Христос (Лев. 1:3, 10, 14); единственото нещо, което може да се издигне от земята към Бога е животът, живян от Христос, защото Той е единствената личност, която живя живот изцяло за Бога (Йн. 6:38).
- В. Всеизгарянето беше „задоволяващо благоухание за Йехова“ (Лев. 1:9); еврейските думи, преведени като „задоволяващо благоухание“, буквално означават „вкус на почивка или задоволение“; задоволяващото благоухание е вкус, който носи задоволение, мир и почивка; това задоволяващо благоухание е наслаждение за Бога.
- Г. Полагайки ръцете си на Христос като наше всеизгаряне чрез подобаващи молитви, ние се съединяваме с Него и ставаме едно; когато Христос живее в нас, Той повтаря в нас живота, който живя на земята, живота на всеизгарянето—4-ти стих; 1 Кор. 6:17; Гал. 2:20.
- Д. В този съюз, в това отъждествяване, Той се натоварва с всички наши слабости, недостатъци и грешки—2 Кор. 5:21; Гал. 2:20а.
- Е. Трябва да позволяваме на Господа да гори в нас, за да горим, за да бъдем едно постоянно всеизгаряне, изгарящо другите, което се е превърнало в пепел, за да станем Новият Ерусалим за изражение на Бога—Пс. 20:3; Лев. 1:16; 6:8-13; 1 Кор. 3:12а; Откр. 3:12; 21:2, 10-11, 18-21:
1. Пепелта символизира Христос, Който е сведен до нищо; понеже сме едно с Христос, Който се е превърнал в пепел, ние също сме станали на пепел, тоест ние сме сведени до нищо, до нула—Мк. 9:12; Ис. 53:3; 1 Кор. 1:28; 2 Кор. 12:11.

БОГОЧОВЕШКОТО ЖИВЕЕНЕ

2. Колкото повече се отъждествяваме с Христос в Неговата смърт, толкова повече ще осъзнаваме, че сме се превърнали в купчина пепел; след като се превърнем в пепел, ние вече не сме природни личности, а сме разпънати, приключени и погребани—Гал. 2:20а.
- Ж. Слагането на пепелта на източната страна на олтара, страната на изгрева, загатва за възкресението—Лев. 1:16; Йн. 11:25; Фил. 3:10-11; 2 Кор. 1:9:
 1. При Христос, като всеизгарянето, пепелта не е краят—тя е началото; пепелта означава, че Христос е умъртвен, но изтокът символизира възкресението—Мк. 9:31.
 2. Колкото повече се превръщаме в пепел в Христос, толкова повече ще бъдем слагани на източната страна, на която ще имаме увереността, че слънцето ще изгрее, и че ще преживеем изгрева на възкресението—Фил. 3:10-11.
- З. В крайна сметка пепелта ще се превърне в Новият Ерусалим—Откр. 3:12; 21:2, 10-11:
 1. Христовата смърт ни приключва и ни превръща в пепел, а във възкресението пепелта се превръща в скъпоценни материали за Божието здание—1 Кор. 3:9б, 12а.
 2. Превръщайки се в пепел, ние сме въведени в преобразяването на Триединния Бог, за да се превърнем в скъпоценните материали за изграждането на Новия Ерусалим—Римл. 12:1-2; 2 Кор. 3:18; Откр. 21:18-21.

Ш. В извършването на Божието новозаветно служение Господ Исус, като реалността на всеизгарянето, не вършеше нищо от Себе Си (Йн. 5:19), не вършеше Своята собствена работа (4:34; 17:4), не говореше собствените Си думи (14:10, 24), не вършеше нищо по собствената Си воля (5:30) и не търсеше собствената Си слава (7:18); Той никога не се разочароваше, защото се задоволяваше единствено с Бога (Ис. 42:4; 50:4-5; 53:2а; вж. Йн. 4:13-14; 6:15; Мк. 9:7-8):

- А. Животът на Господа беше Неговата работа, Неговото движение и Неговото служение; Неговата работа беше Неговото живеене, а Неговото движение беше Неговото съществуване; при Него нямаше разлика между Неговия живот, Неговата работа, Неговото движение и Неговото служение; Господ Исус живееше в служението Си—вж. Лк. 22:26-27; Йн. 10:10б; 1 Кор. 15:45б; 1 Йн. 5:16а; 2 Кор. 3:6; Фил. 1:25.
- Б. Господ Исус беше човек на молитвата, бидейки едно с Бога, живеейки непрестанно в Неговото присъствие, уповавайки на Бога, а не на Себе Си във всички страдания и гонения; Той беше човек, в когото Сатана, князът на света, нямаше нищо (никакво място, никаква надежда, ни-

КОНСПЕКТИ ЗА ОБУЧЕНИЕТО

какъв шанс и никаква възможност в нищо)—Йн. 10:30; 8:29; 14:30б; 16:32-33; 1 Петр. 2:23:

1. Той беше човек в плът, който се молеше на тайнствения Бог в божествената и тайнствена сфера; често пъти Той се изкачваше в планината и се оттегляше на уединено място за молитва—Мт. 14:23; Мк. 1:35; Лк. 5:16; 6:12; 9:28.
 2. Той никога не беше сам, защото Отец беше с Него; всеки миг Той виждаше лицето на Своя Отец—Йн. 5:19; 16:32; Пс. 16:7-8.
- В. Когато Христос, като Богът-Спасител, поиска да спаси порочната самарянка, Той трябваше да дойде от Юдея в Галилея и да мине през Самария; Той се отби от главния път за Самария, отиде в град Сихар, и седна при Якововия кладенец да чака самарянката, за да се погрижи нежно за нея, като я помоли да Му даде да пие, за да я напои с водата на живота, която е Самият течащ Триединен Бог—Йн. 4:3-14.
- Г. Когато никой от обвиняващите фарисеи не осъди прелюбодейката, Христос, като Богът-Спасител, в човешката Си природа, ѝ каза: „И аз не те осъждам“, за да се погрижи нежно за нея като великият аз съм и да я нахрани със свободата от греха, така че тя да „не съгрешава вече“—8:3-11, 24, 34-36.

IV. Когато пребъдваме в любовта, която е Самият Бог, тя се усъвършенства в нас, така че имаме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той, така сме и ние в този свят (1 Йн. 4:17)—Христос, като реалността на всеизгарянето, живя в този свят Божия живот като любов и сега Той е нашият живот, за да можем да живеем същия живот на любов в този свят и да бъдем като Него (3:14; 5:1; 2:6):

- А. Законът на Духа на живота в нашия дух е Христовият закон като законът на любовта (Римл. 8:2; Гал. 6:2-3); законът на любовта трябва да бъде овеществен чрез закона на Духа на живота, за да можем да си носим товара един на друг; но ако сме изпълнени с гордост, не можем да носим товара на другите, защото мамим себе си, като си мислим, че сме нещо, а всъщност сме нищо (3-ти стих).
- Б. Когато законът на любовта е задействан в нас, ние автоматично и спонтанно ще бъдем пастири с любящото и прощаващо сърце на нашия Бог Отец и с пастируващия и издирващ дух на нашия Спасител Христос—Йн. 21:15-17; Лк. 15:3-7.
- В. Когато законът на любовта е задействан в нас, нашият труд в Господа е труд на любов (1 Кор. 15:58; 1 Сол. 1:3), с който ние поддържаме слабите (Деян. 20:35) и ги укрепяваме (1 Сол. 5:14); *слабите* са тези, които са слаби в духа си, в душата си или в тялото си, или са слаби във вярата (Римл. 14:1; 15:1).
- Г. След възкресението Си Господ пастируваше Петър и му заръча да храни Неговите агнета и да пасе Неговите овце; това означава съединява-

БОГОЧОВЕШКОТО ЖИВЕЕНЕ

нето на апостолското служение с Христовото небесно служение за грижата за Божието стадо, църквата, водеща до изграждането на Тялото Христово, което ще получи своята завършеност в Новия Ерусалим за осъществяването на вечната икономика на Бога—Йн. 21:15-17.